

Prutul

Vasile Alecsandri

Prutule, tu vii turbat
Și cu sânge-amestecat,
Și n-ai pace și-alinare
Și n-ai loc cum vii de mare:
Ce ți-e iar de spumegare?
Și-aduci arme ghintuite,
Trupuri de voinici ciuntite,
Steaguri de oștiri păgâne
Și cai roibi fără de frâne!
Iar de maluri tu izbești
Capete moldovenești
Și prin rădăcini încurci
Bărbi cărunte, bărbi de turci!
Spune, Prutule, măi frate,
Spune-mi, ale cui păcate?

Aoleu! Voinic durut!
De când sunt pe lume Prut
Ce văzui n-am mai văzut!
Cât cuprinzi cu ochii-n zare
Numai tunuri, numai care,
Numai turci bătrâni călare,
Numai turci, numai cazaci.
Multă-i frunza pe copaci,
Dar de stai și seama faci
Tot erau mai mulți cazaci.
Barba lor bătea-le brâul
Și țineau cu dinții frâul,
Pe-unde trec ei duc pustiul!

Și când i-am văzut, creștine,
Că iau calea către mine,
Și când le-am văzut mai bine
Ochii cu fulgerătura,
Pletele cu zbârlitura,
Bărbile cu-ncâlcitura,
Eu de maluri m-am izbit
Prins de friguri și-ngrozit,
Că mi se negrea vederea
Și mi se topea puterea
Și-amărât stăteam ca fierea!

Dar când mă-ntorsei spre deal,

Maică, ce văzui pe mal!
Cât ai face cruce-o dată,
Măre iacă mi s-arată
Moldoveni, știuții mei,
Prăfuiți și puținței
Nici să nu te uiți la ei
Și veneau, veneau, veneau,
Turcii-n bărbi bolboroseau,
Că pe mal ei ce-ți vedeau?
Vedeau fulgeru-n picioare,
Alb de arme lucitoare
Și-nfrățit cu sfântul soare,
Vedeau vodă bogdănesc:
Dare-ar Domnul să trăiesc
Să mai stau să-l mai privesc!
Zărilor alergându-le,
Vifor măsurându-le
Fulger despiciându-le!
Calu-n vânt i se-ncurca

Prin urdii îmi fulgera,
Brazdă-n urmă-i revărsa,
Brazda roșie-nflăcărată
Tot cu sânge-amestecată
N-am mai văzut niciodată!
Iar cel vodă bogdănesc
Da năvală-n căzăcime,
Și dă proașca-n tătărime,
Iama prin ienicerime,
Și prin deset năvălea
Desetul de mi-l rărea
Și, pe turci cum îi izbea,
Zarea nu-i mai încăpea!
Și-mi părea de-atâta bine
Că vedeam că vremea vine
Și-au să-ncapă ei și-n mine!

Aoleu, ce pui de leu!
Dragă-i fu lui Dumnezeu
Și mult bine-a mai avut
Mama care l-a născut!
Că-l vedeam cum umblă roată.
Și-alerga câmpia toată,
Luând gloată după gloată
Și împingându-le mereu
Tot încoace spre-adâncul meu!
S-au încăierat pe mal
Om cu om, și cal cu cal,

Și din piepturi se izbeau
Și cu dinții se rupeau,
Și grămezi-grămezi cădeau.
Morții-mi închideau cărarea,
Sângele-mi marea vărsarea,

Groaza-mi mai creștea turbarea.
Și de-aceea vin urlând
Arme, steaguri aducând
Și cai roibi fără de frâne
Și stăpâni de oști păgâne.
Și de-aceea vin turbat
Mânios și spumegat
Că de-atâta uluire
Nu mai pot să-mi viu în fire!